

Prvýkrát som sa stretol s názvom HuRyTan v 70. rokoch na profesionálnych prehrávkach, kde som mal tú česť byť členom skúšobnej komisie. Pokiaľ sa pamätám, kolegyni sa ten názov nepáčil. Mne zasa pripadal repertoár skupiny príliš chudobný na sovietsku estrádnú pieseň. Prešli tri desaťročia. Dnes sa mám vyjadriť k legende.

Za trochu šťastnejších okolností by sa dalo na tomto mieste napísať, že len ťažko si možno predstaviť diskotéku milovníka slovenskej populárnej hudby bez početných albumov skupiny HuRyTan. Žiaľ, nemožno to napísať, pretože vinou rôznych okolností je toto vôbec prvý album tohto nevšedného hudobného comba. A aj to nie v autenticknej interpretácii, ale ako spomienková kolekcia v podaní rôznych umelcov, ktorí hrdo vztýčili zástavu HuRyTanu a stali sa tak pokračovateľmi slávneho tria. Konceptne sa tento zámysel zhoduje z momentálne vládnucou módou spomienkových albumov a pôct (tzv. tributov). Kompaktný disk, ktorý práve držíte v rukách, chce teda zaplniť biele miesto v histórii slovenskej populárnej hudby.

S odstupom rokov nás zoznamuje s tvorbou (a v tomto smere môžeme za autonómnou tvorbu považovať aj inovátorský spôsob interpretácie známych popových, rockových i ľudových skladieb a tém) tria HuRyTan. Ako vyplýva z hraného filmu, ktorý o životných peripetiách HuRyTanu nakrútil režisér Juraj Nvota pod názvom Muzika, išlo o skupinu, ktorá sa venovala tzv. ľahkému, zábavnému žánru, a teda viac ako po pódiiach koncertných hál sa pohybovala v prostredí barov, dedinských tanečných zábav a svadiieb. Avšak čo odkazu a tvorbe skupiny HuRyTan vtislo pečať istej nadčasovosti, to bola kantáta O Februári, ktorú podľa spomienok očitých svedkov a dochovaných fragmentov libreta zrekonštruoval skladateľ a interpret Róbert Mankovecký, ktorý na seba zobral bremeno hudobného vedenia hráčov združených dnes pod značkou HuRyTan. Odhliadnúc od dobovo-politických súvislostí vzniku spomínaného vokálno-inštrumentálneho diela, ide o prekvapujúco zrelú skladbu, porovnateľnú v celosvetovom kontexte azda iba s „vreckovými symfóniami“ skupín ako Procol Harum či Moody Blues. Prístup comba HuRyTan k dynamike, to bola výzva odkázaná na diaľku všetkým kritikom, ktorí často tvrdili, že jeho členovia sú hluchí ako polená! Namiesto bežných kontrastov sa tu stretávame s protikladom umierneného výrazu a toho, čomu sa medzi muzikantmi hovorí „rozbaliť to na plné semenníky“. Inokedy zasa dynamiku zastupuje prostý kontrast soli-tutti. Crescendá sa vyskytujú výlučne širokodýché, viazané na dlhodobé vzrasty. Pritom jednotlivé zľahka načrtávané a vzápäti s rozmarnou márnoutratosťou opúšťané motívy sú prepracované do nevšednej plastickej. Plochy sú tiež odtieňované artikuláciou, s akou sme sa doteraz mohli stretnúť len v sovietskej estrádnej hudbe. Prekvapivé sú aj úseky so staccatami, na naše zvyklosti veľmi krátkymi. V doterajšom vývoji vyššieho populáru sme neraz boli svedkami toho, že takáto bravúrosť zvädzala k jej nefunkčnému využitiu. Táto výhrada však nie je typická a jej platnosť je limitovaná aj okolnosťou, že práve zábavový charakter prejavu skupiny HuRyTan si vyžaduje iný druh percepcie, než akým je dištancujúce sa vnímanie, obvyklé v tradičných koncertných sálach. Práve na vystúpeniach skupiny HuRyTan sme často mohli byť svedkami aktívneho stotožnenia sa publika (najmä na

svadbách a zábavách, keď malo, ako sa hovorí, riadne vyťaté) s komplexným hudobným procesom, živo na ňom participujú. Niektoré prevzaté skladby, ktoré sa nepodarilo zrekonštruovať v úprave HuRyTanu, sú na albume v pôvodnej interpretácii. Veríme, že prispievajú k celkovému ponoru poslucháča do dobovej atmosféry, k čomu iste prispievajú aj úryvky dialógov a replík z už spomínaného filmu Juraja Nvotu.

Ing. Tibor Wasserhammer